

Tiina Ojaste
maalid

Sa oled mu Kuningas

Toomas Kuter
valitud luule

Maalid
TIINA OJASTE

Sa oled mu Kuningas

Luule
TOOMAS KUTER

2015

Kujundanud Tiina Ojaste

ISBN 978-9949-38-711-3

© Toomas Kuter, luule, 2015

© Tiina Ojaste, maalid, 2015

Toimetanud Lauri Vanamölder

Trükkinud OÜ Hansaprint

Sa oled mu Kuningas

SA OLED MU KUNINGAS

Sa oled mu Kuningas
päikesepäevade helguses.
Sa oled mu Kuningas
haldjalaulude hõnguses.
Iga viimne kui hingetõmme,
õhulise valguse voog,
uimastatud sireenide armulaulust.
Iga esimene mõte
tagasitulija purunenud hinges,
mis kildudest uut lootust ammutab.

Sa oled mu Kuningas
valgel ratsul tammealleedel.
Sa oled mu Kuningas
teemantsäravas lossis.
Üle hoovi
lendavad kuulutajad kured,
lauldes kroonide laulu.
Üle sirelite
ulatub igavikkude valitseja
kõikeaduv pilk.

Sa oled mu Kuningas
tormistel öödel.
Sa oled mu Kuningas
armuvalguse unistustes.
Ja erkrohelised tulevikud
voogavad läbi sajandite,
jättes ometi muutumatuks krooni.
Ja helid paisuvad südamete laulus,
olles kuulmatud, tajumatud,
lummamatud, haihtumatud.

Sa oled mu Kuningas
ookeanilaeva pardal.
Sa oled mu Kuningas
Atlantise muistsel maal.
Kui aegade ahel end tagasi pöörab,
avanevad silmad, nägemaks võimatut.
Kui elude koorem õndsuseks muutudes
armastust kiirgab
ja ise armastuseks saab,
siis oled sa mu Kuningas.

SINA, SINA
alati SINA,
hommikul, päeval,
õhtul ja öösel,
ainult SINA ...
... mõtetes, hinges ja südames.

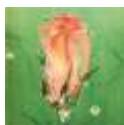
Veel püüan olla tõeline ja ikka puhas,
veel kuulda kõrbes sinilinnu sulnist häält.
Kuid kaugel tarkus külla mulle tuleb juba
ning peagi ainult tema tuntud ilma näen.

Kaob muinasjutu vaikne, arglik võlu
ning elu oma reeglid kõikjal kehtestab.
Pea vaimu muudavad vaid vein ja õlu,
ning numbreid mõistus aina rehkendab.

See elu mulle tundub mõtetu ja piinlik,
mul palju rohkem kaasa antud siia.
Sest elust vaikselt minema ma hiilin,
ning mujale saan oma andekuse viia.

Kesk lohisevat lõtvust koidab ürgne ime,
kuid seda näevad need, kel tunded elus veel.
Kes selle kaose mõjul hinges juba pime
on igavesti valel, murtud okastega teel.

Seepärast õnnelik veel olen täna, homme
ja uued avarused kõikjal minu silme ees.
Mu elust saand legend ja moodne komme,
ma ise rõõmust hõiskan kõige selle sees.

See päev jääb meelde kaunis uduvines,
sa tulid, kergelt lähenesid kaugelt
ja sinu silmis sädeles suur igaviku ime,
mis kiirgas, sütitades mõtted raugelt.

Su poole unistades olin kaua teel,
nii palju hinges pulbitsemas lootusi,
kord ärevil, kord rajurauge oli meel,
kuid tulid ise, vastu minu suuri ootusi.

Mu uksest sisenesid kindlal sammul,
su lõhn, su hing, su arm mul täitis toa
näib nüüd, et oli kõik nii ammu, ammu,
sest igal hommikul mu kõrval oled sa.

Suur õnn meid hoiab, hõrgutades meeli,
see palju tugevam, kui võimas kalju
ning tihti pingutades inimelu keeli,
meil päevades on ikka rõõme, nalju.

Ja nõnda sammume koos elus käsikäes
me vahel takistused, pinged puuduvad,
me arm võib paigast nihutada mered, mäed,
me elud ühte kindlalt kokku juurduvad.

Ja õnn meid igavesti saatmas on!

T. Doshi 2012

OODATES SIND

Kevadine vihmapiisar minu aknal
on kui kumisev meloodia,
mida sinu sammudest adun.

Tähistaevas pilvitul ööl sinu silmades
heidab põgusaid pilke silmadesse,
märkamata iial nende truudust.

Hetked,
neist igaüks, kui habras viiv.

Võbelev küünlaleek
möödunud tundides,
hingesoppides kellaosutina lüües,
annab märku õnne lootusest.

Märtsikellukesed ja krookused sinu südames
soojendavad kevadiselt külmunud käsi,
külvates lõhna magusatele huulte.

On möödunud veel üks öö –
oodates sind.

Lootus,
et tuled,
taas avad ukse
ja seisatad siin,
niisama ilus,
niisama hea,
kui siis.

Lootus,
et kummardud
üle mu keha
ja mustade juuste
värelev hõng
purustab tõkked –
on eha.

Sinu silmad,
õnneviivul,
tõusevad taevastesse kõrgustesse,
sulades ookeanilainete lauludes.

Sinu huuled,
joobumise hetkel,
mahenduvad tähtede
kustumatusse särasse,
mis nähtamatuna kõiki
hiilgusel saadab.

Sinu süda,
pulbitseb
Jumala armuna
maailmade lõpmatuses
usklike meeletuid lootusi kandes.

Sinu hetked,
on kui ajatu nauding
tõelises täiuses,
on kui muinashingede elu,
on kui igavik ...
... oodates igavikku.

KEVADÕHTU SONETT

Oo elu, sinu meelihaarav sära
viib eemale mu muistsed mureteed
ja tabamatus tabatud on ära,
uus õnnelootus ootamas on ees.

Ses keerulises igatsuste tulvas
lööb uuel kõlal õhtugong,
kui viibiksid taas mõtteulmas,
on tulekul su viimne rong.

Ning kadund igatsused uuel jõul
on haaramas, kui muistse suve põud.
Nad virguvad kõik õhtutunnil

ja maise iha kirkal, erksal sunnil
sind eemale nad viivad elutaevast,
et oma viimse rongi õnnetust ei kaebaks

see tormituultes eksind hing,
kes rüselustest otsib väljapääsuava,
kust alata võiks veel üks ring,
mil puuduks varem kokku pandud kava.

Oo, maruline tuulte kevadpööris –
on haaratud sest mõttest elavate leer,
kel juba juhtki seismas laevavööris
ja võitlejatest kihab kraaviveer.

Ent võitlus puudulikuks muutub ruttu,
pea kuuldub haavatute nuttu,
kes rongist taeva tahtel jäänud maha,

kes visatud on raudse relsi taha.
Ei hooli nende inimlikust murest enam keegi,
nad elus on, hea neile seegi.

Kui tuled, istud,
hetkeks mulle vaatad silma
ja sinu kuuma hingeõhku
tunnevad mu huuled.
Siis tahan lennata
ja kihutades vallutada ilma
ning mereavarustesse sind viia,
kus on tormituuled.

Kui tuled,
vargsi pigistad mu kätt,
mu süda peksleb valjult,
sa tema lööke kõikjal adud.
Su kannikestesilme sügavust
ma jälgin kuningate kaljult,
sest taevakõrgustesse
on su silmesära kadund.

Kui tuled
ja ei lahku,
sest minekuks sul pole kiire,
siis truudust
sinu silmile ja kätele ja huultele
ma pakun.
Me ühendajaks saagu arm,
mis iidne.

Nüüd tean ma, mis on armastus,
mis ootus on, ma tean.
Just Vaim mul paotas salaust,
kuid teadmist hoidma pean.

Nüüd tean, mis väärtus inime,
kes armastusest kantud
ja tee, mis tihti kivine,
miks temal käia antud.

Nüüd tean ma, mis on truudusvanne,
mis igavikust parem.
See helgeim vara, kauneim anne,
kus oli ta küll varem?

Nüüd tean, mis maik on kevadel,
mis sala-sala saabub.
Uut õnne tundes, elades,
kõik unelmates laabub.

Nüüd tean, kuis sünnib elulaul,
kust helin, luule tuleb.
Kust pärit õnne kuningsau,
mis õnnetuse suleb.

Nüüd tean, nüüd tean, mis armastus,
SA mulle tema tõid.
SU suudlus paotas salaust,
SA armu sinna lõid.

Voolavad veed kui hingede pisarad,
kaugele, kaugule, eemale siit.
On nad kui elud, ent eludest visamad,
laulavad alati ühtainsat viit
armust ja truudusest, üllam mis kõigest,
tunnetest kaunitest, hingest ja ilust.
Kostab, kui kellalöök südamehõige,
sul hakkab soe ka siis, kui sa vilus.
Voolavad veed, kui hingede pisarad,
tulevad tagasi, varsti nad siin.
On nad kui elud, ent eludest visamad,
alles ka siis, kui surm elu viib.

Kesk halli sügist
hingekillud liikvel.
Nad viimset hurma
kingivad meil õhtul,
kui imehelvestena
läbistavad õhku.
Vihm lakkamatult
vastu akent taob.
Kuid toas nii soe
sel imelisel tunnil,
mil saatus kisub
kaasa iidset sunnil.
Kui sooviks olla
esimene igaveste seas,
et enesele trooni võita
ning sellel sulanduda
tundmatusse suurde,
nii jõudes sinna,
suure Looja juurde.
See sügisarmastuse
ainus mõte, ainus pinge,
mis kinkinud nii palju
joovastavaid õnnehetki.
Kus kurbus peidus,
mida kõikjal leidub.

Veel peatu hetk
ja naudi olnud aega,
mis peagi unustusse
jäädvalt kaob.
Ning enam tagasi ei tule
kevadine vetevulin.
See igaveseks katkeb,
ta oma mälestuste
salakambri matkem.
On sügisarmastus
sest kõigest parem.
Kuid saabus
liiga hilja ta.
Kus oli, kus küll viibis
tema ilu varem?

Rõõm, õnn ja miski veel
on minu poole teel.
See haarab kogu hinge
ja tekitab seal pinge.
Kui õhtul kustub valgus,
on seegi uue algus,
mis kaugelt eemalt paistab
ning elu mõista aitab.
Nii suisa õnnes ujun,
see pole enam tuju,
vaid eriline tunne,
mis suigutab kord unne.
Neid võnkeid selgelt tajun
ning nõu mul annab aju,
et olla veelgi parem,
et olla nii, kui varem.
Sest öelda tahan kindlalt
ning seda täiel rinnal –
rõõm, õnn ja miski veel
on minu poole teel.

Üks tabamatu, hetkeline hingevärin
on avardamas unelmates õhku.
Üks tabamatu, aastaid kestev särin
on kummitamas igal täiskuuõhtul.

See nagu muusika, mis haarab.
See nagu tants, mis kisub kaasa.
Või nagu sõnu tulvil raamat.

Nii igavene loovus rinnus püsib
ja valgust toob, kui ilma laastab
suurmaru karm ja räige rüsin,
mis minema viib eluaastad.

On neid, kel suurus igas liigutuses,
ka nende huulte värelevas vaikimises.
On neid, kes enda ümber rõõmu loovad
ja headusniite päevadesse koovad.

On inimlikkus inimlaste suurim kink,
meil olemas see ilu kauneim hing.

MINU UNELMATE PRINTSILE

Kuuvalgel öhtul
ratsutab ta eemal,
Minu Prints.
Ja hellalt laulab tuulehoog
ta hõbejuustes,
kuld silmad säravad
ja välgub mõök.
Täis kõikevõitvat lummust
Minu Prints.

Ta õndsalt kallistab
vaid armusaajat,
kes jumalatest määratud.
Oo, mõte pöörane!
Kui tuleks soojalt, õrnalt,
kirglikult ja julmalt,
kui haaraks metsikult
ja iharalt.

Kui suudleks mind
Mu Prints
ja rahuldaks ta iha vaid.

Päikesehommiku helgeid kiiri saatmas
ja hõrkja udu kastepaistel
nautlemas
Mu Prints.

On lossidaamid
üles rivistund
ja vaimujõud
on kivistund.
Läeb laias kaares
südametest mööda,
kas taipab keegi,
maaslamajat ei lööda.
Ta kauneim kõigist elavaist,
Mu Prints.

Siis öösel hilja,
oma süngi rüpes,
loob oode ilule
Mu Prints.
Ja naeratavad varjud seinal,
ta aknad säravad.

Ei karda armastust,
ei leina,
mis peagi lakkavad.
Joob täiuslikkusest
vaid sõõmu
ning ideaaliks muutub ta,
Mu Prints.

Su helgus,
armuvalgus,
paiste.

Su helgus,
lõppematus,
kaitse.

Su hingeõhu igas sõõmus
ma tunnen jumalate rõõmu
ning läheduses taevalikku kutset,
sest avatud on koduüksed.

Su naeratus,
see elu,
hingevalgus.

Su naeratus,
see ime,
lõplik algus.

Sel hetkel kandume me muinasilma,
me ümber pole maiset julma.
Ei päikest, kuud, ei taevatähti,
ei seda, kuis meid elus nähti.

A. Garte
2008

ARMU ALGUS

Ma suutsin ära oodata
Su tuleku, mu kallis.
Su heliseva hääle paituse,
mis uksest sisse astus.

Ma suutsin ära oodata
Su naeratuse varju,
mis ühel õhtul laternate valgel,
mu südamesse sulges ennast.
Sest varjust kasvas välja naeratus,
mis jäise südame
taas lauluks sulatas.

Ma suutsin ära oodata
Su kallistused, embused
ja Sinu armastuse suuruse,
mis läbipaistva võrguna
mu hinge kinni püüdis
ja puuri sulges.
Kuid selles puuris olen õnnelik,
sest Sinu tehtud puur on see.

Ma suutsin ära oodata
Su armu alguse
ja vaimu valguse,
mis ühendas me elud igavest,
kus käinud iganes
me hinged varem ...
... ja Sinu arm sai minu elu ainsaks mõtteks,
AINSAKS ...

Kaunis on maailm,
elu kaunimgi veel,
sellel elul on eesmärk
ja see elu on ees.
Ilmas suures,
kus ootamas igavik meid,
kus palju on radu
ja palju on teid.
Selles kõiksuses peitub
üks tilluke soov,
mis tõeseks teeb leitu,
mis õnne meil toob.
Ära tunda vaid tuleb
see tilluke soov,
seejärel kaob mure
ning oled taas noor.
Seepärast nüüd korda
ja meeles sa pea,
kord ilma sa võidad,
oled kindel ja tead,
et kaunis on maailm
elu kaunimgi veel,
sellel elul on eesmärk
ja see elu on ees.

PÜHENDUSE LAUL

Esimene maasikas,
mis kevadel aias õide puhkeb ...
Valgus, mis maailma rõõmuga täidab,
kurvastused, mured ja kõik halva viib
ning igavese igatsuse tekitab ...

see oled Sina.

Mustendavad jääaugud,
mille kaudu saladused
inimesteni tulvavad ...
Maamullane laul öises jaheduses ...
Hiilgus, mis läbi kuninglike kõrguste
esile tungib ...

see oled Sina.

Ainuke, kes elule mõtte annab.
Naer läbi pisarate,
kesksuvine vikerkaar ...
Nukrus, mis inimanded
helisedes looma sunnib ...

see oled Sina.

Kaugeima tähe sära läbi
kevadsireli vaikuse ...

see oled Sina.

Pärlid, mis uusaastaöödel
õnnest laulavad ...
Igavikku kutsuvad tunded,
läbi tulvava kiirguse,
läbi ehataeva,
läbi koidukuma,
läbi õilsaimate hingede ...
see oled Sina.

Lill, mis iial ei närbu,
vaid igavesti oma õitsenguga
ümbrust rõõmustab ...
see oled Sina.

Parim, mis Looja luua on suutnud,
oled Sina.

T. O'Connell
2017

Ma ootan homset, seda tundi,
mil sinu häält võin kuulda.
Ma ootan homset, hinge tungib
üks kiring – võib elu muuta.

Ei julge öelda liiga palju,
sest kardan öelda vähe.
Ei julge mõelda liiga palju,
suur õnn ei mahu pähe.

Võibolla lahkuda mul tuleks
või eemale siit minna?
Võibolla muutuma peaks tuleks
ja põletama linna?

Ma jääda soovin ainult hetkeks
ja tunda sinu huulte hingust.
Kui jääda lubad selleks hetkeks,
me arm siis vargsi virgub.

Nii ootan homset, homset ootan ...

On naise igaveseks ülesandeks saatust kanda
ja elu jätkuks endast süda anda.

USTAVUSE LAUL

Tahan olla needitud Su jalge külge
nähtamatu ahelana,
et võiksin valu tunda igast liigutusest,
mida teed.

Las minu süda olla alasi,
mille peale langeb kõik halb.

Las minu elu olla mustand,
et Sina oma elu tõelisena
tunda võiksid.

Las minu hing võtab endale
kõik Sinu patud,
et võiksin olla
Sind kõikjal saatev teener
ja haihtuda taevasse
tolmuna Sinu õndsate jalgade alt.

Las Sinu pisarad langevad mulle
ja see vähene hea,
mis minus peidus,
jäägu valgustama
Sinu maiset minekut.

Kõik Sinu plekid on kadunud,
sest olen nad varjuna
endasse imenud.

NIMETU NIMI

Tahan hüüda su nime ja ahastusest nutta,
tahan kõrbedada kesk mustjaid pisaraid.
Sinu nimekõlas surra oskan,
sinu nime tähtedes mu elu õhtuvaim.

Tahan kaotada su nime tähed,
häälikud ja silbid temas hävita.
Sinu nime tähtedes on valu,
pisarad ja nukrus otsata.

Kui kord kaovad sinu nime tähed,
rahu saab mu hing ja süda siis.
Mind ei huvita, kui mööda lähed,
tundmatu on nimetuse viis.

Tahan koguda su nime tähed kokku,
üheks suureks tähenimeks muuta nad.
Üheks suureks imeks taevas kõrgel,
mille poole oleks püüelda.

Tahan koguda su nime tähed kokku,
musta mulla põue visata.
Deemonite küüsis oleks õigem
sinu nimel ahastusest kisada,
et võiks tunda valu,
mida tundnud need,
kes teda kordavad.
Need, kes aina teda kordavad.
Need, kes igal hetkel teda kordavad!

Tahan olla sinu nimega,
igavesti, nagu imega.
Sinu nimi tapab, elu annab,
lõpuks armastuse templi kannab.
Ja mis siis, et selleks
tuleb hävita
minu nime tähed –
hing ja süda ühes nendega.

Õnne peab olema,
õnne on vaja.
Õnnes on kindlus
ja õnnel on maja.
Õnn toob meil rõõmu
ja õnn toob meil süüa.
Õnnega olles
ei või kedagi lüüa.
Õnn meil on kallis,
õnn on meil aus.
Õnnega koos
pole hirmus ka haud.
Õnne ma usun
ja õnne ma loodan.
Õnnelik olles,
uut õnne ma toodan.
Õnne ei kunagi
ole liig palju.
Õnn pole see,
kes nutmas on valjult.
Õnn meid ei jäta,
õnn meist ei lahku.
Õnnega elades
vahel õnnest ka kahju.

Õnne peab olema,
õnne on vaja.
Õnnelik olen
ka tänasel ajal.

Veel hetki viimseid,
viimseid hetki
mu süda tunda tahab.

Veel viimseid tunde
tulvil iha,
siis jäädvalt jätta maha
üks olematu joobumuse laul,
üks killukene naerukarget õhku
ja haihtuda,
et ära minna,
et põgeneda ruttu.

Üks hetk
veel valgusta mu teed,
sest hetke pärast kaduvik on see.

Hing kuhugi tõttab, süda ärevalt lööb,
ning rahutult võtta ta püüab ka tööd.
Mis viga on hingel, kes seda küll teab –
kord armastab siiralt, kord kedagi neab.
Ta läheb kui hullusest pimestund loom,
kes märatseb, möllab ja uut elu toob.
Ei suuda ta mõista, ei tunda, ei teada,
mis oli, on jäänud tal möödunud aega.
Kuid ometi suur ja võimas on hing,
kus läheb, saab pühaks tal läbitud pind.
Mis teha, kas kaitsta või kaasa siis minna,
kas olla ta kõrval ning jäädagi sinna?
Ei vastust, ei kõnet – vaid vaikus ja ilu,
mis kaunis, kuid millest on südamel vilu.
Kes ütleb, kuis toimida, õnnelik olla,
võib-olla koos hingega maailma tulla?
Tean, usaldust nii lihtsalt võita ei saa,
kuid hing mind ju kutsub, sest usaldab ta.
Hing kuhugi tõttab, süda ärevalt lööb,
annan hommikul vastuse, ees ootmas öö.

Kolm sõna vaid,
kolm sõna,
kolm sõna ainult
Sulle öelda tahan.

Ei rohkem midagi,
ei rohkem enamat,
ei rohkem iialgi.

Kuid luba,
luba öelda Sulle,
kolm sõna,
elus kõige tähtsamat.

Kaduvaikuse helin
kandub sinu valguse juurteni,
et haarata endasse lumehelveste mõtted
elusuuruse lummusest.

Hääletud helid
tulvil armastuse hellust,
mõtisklevad kuninglikkuse üle.

Tahan haarata palli,
et sarnaselt sulaveele
tungida sinu juurde tundmatu helina.

Vaikuse mörkjäs sumin
kannab meid unelmatesse,
kannab surematusse.

Langen põlvili
ja suudlen õndsuses su kätt.

Must auk
kauguses terendab,
süngelt seal helendab.
Tast mööda minna
vist enam ei saa,
kuigi tahaksin olla
musta auguta ma.
Sean sammud
ses suunas,
mu keha on pinges
ja hirmust väriseb
hingeke vingelt.
Ta poole ma teel,
kuigi eemal ma veel.
Kuid juba, kuid juba
ta ligineb kiirelt.
Sealt paistab
ta varjatud sügavus,
ta pilkane vari
ja pimedus.

Ja tunnen, kuis tõmbab
mind enese poole,
võtab endaga ühes,
kui murduva noole.
Veel hetk
ja siis vajun
tema sisse kui sohu.
Olen augus ja välja
ei roni sest ohust.
Must auk
mind nii haaras,
võttis endaga kaasa.
Sealt eemalt on tulemas
hing ja uus ime.
Tahan karjuda – seis,
siin augus on pime!
Kuid paraku midagi
teha ei saa.
Mõned minutid möödas
mustas augus ka ta.

Üks imeline hõbekeelne sõnum kaugelt
on teel su poole, ennustades võitu.
Sul kuuldes seda pisar veereb laugelt
ja läbi pisara sa näedki koitu,
mis eemal päikse sirendavas säras
on helkjal valgusel sind ootmas eel.
Sealt paistmas tundmatuse meeliköitev värav,
kust saabub arm ja õnn ja usk su teel.

SINA

Su puudutuse valuleebed hetked,
Su silme taevasina iidne laul.
Sa naeruvirve õhtutuule leंबरetkel,
Su ilu sügavus kui avanenud haud.

Su pimestavalt jumerohked palged,
Su käte habras õhetus, kui taevaserv.
Su punahuuled, sisemuselt valged,
Su sammekajast kahvatunud kraaviperv.

Su hingehelid kevadkaskedena õitsel,
Su vaimu suveööde lõhnaline hämarus.
Su süda tukslemas vaid kuldse krooni paistel,
Su mõtte puhtuses kristalne säravus.

Su armastuse üllust mõõdab ajalõng,
Su tunded tulvil aadellikku suurust.
Su sõnadest on kostmas igaviku hõng,
Su teod ja mõtted ennustavad kuulsust.

NIMETU NIMI II

Vaid nutta,
ainult nutta tahaks,
et pisaraisse uputada hing,
sest ikka valukarjest kajab
mu puruks rebit rind.

Vaid nutta,
ära kaugel minna
ja eemalduda kiiremini siit,
et järele ei tuleks sinna
mu armastuse viis.

Vaid nutta,
hingetuna põrmus olla
ja rohelistel juurtel jõudu anda.
Maa südamete rüppe tulla
ja mullakoormaid kanda.

Vaid nutta,
ehataeva kirkal valgel
ja koidu hellas kumas.
Miks seisab inimvare jalgel,
miks läbi elu sumab?

Vaid nutta,
hääletute hommikute laulus
ja kirka päiksepaiste käes.
Õo sumedane mustjas kaugus
on selle nutu väes.

Vaid nutta,
purunenud lootuskiirtes,
ja hääbund sirelite aegu.
Sel kevadel on talveriided
ja raagus puud on praegu.

Vaid nutta,
kuuldes sinu nimetähti,
sest vabaneda neist ei saa.
Su nimetust nüüd jälle nähti,
taas leban murtuna ma maas.

Vaid vaikus on jäänud
ja vaikus ka jääb,
me vaikuse lapsed,
meil vaiksed on käed.
Mis vaevu suudavad
edasi minna
ning nendesse kogunend
andamit kanda.
Nii vaikselt sa elad,
ei keegi sind märka
ning vaikuses olles
su mõtted ei tärka.
Kuid õnnelik oled,
sest vaikuses sa –
on vaikuses rahu,
millest lahti ei saa.
Kesk vaikuseolendeid
ringi vaid liigud,
nõu annavad hinged,
kui kärbid neil tiibu.
On vaikus su ümber
ja vaikus su sees,
sa vaikuseolend
ning vaikus su ees.

Veel pole maailm kaotand oma radu
ja kõikjal lootus paistmas ees.
Veel oma hingetuse olemust ei adu,
veel tunnen, valgus on mu sees.
Kuid peagi kuskilt, salajasest paigast
on tulemas mu olemuse tegelik laviin,
kaob lehtes puu, jääb järel kaigas,
ma olen kaugel ja mind pole siin.
Nii igatsedes adun iga päeva tukset,
on ööd nii õndsad, tulvil armusära.

Pea keegi sulgeb selle igatsuse ukse,
pea sulnilt kaugustesse lähen ära.
Kuid viisid jäävad, olematud sõnad,
need paisuvad, neis jõud on suur.
Ei miski loe: ei praod, ei mõrad,
nad loovad aja lugu ja ei muud.

On vahuvalged pisarad mu meelel
ja tabamatu, hetkeline tundelõim.
Käin lootushelvestega ikka teedel,
kuid tunnen, ees on võõras hõim.

Nüüd võitlen iseenda eksimuste vastu
ja tõde pelgalt eemale ma a'an.
Kuid petterajal kaua ei saa astu,
sest armuta ju armastust ei saa.

On vahel ime – kangastumas lootuskiir
ja jälle segi, meelel mõrkjad tiirud.
Ent tean, sel tundel olemas on piir
ning piirist üle ainult unelmviivud.

Nii maha jätan ammutuntud raja,
mis aastapäevad hoidmas hellalt mind.
Tean, minu lähedust sa veel ei vaja,
veel õnneks pole soodus pind.

Kuid lootus nähtamatult sõidab,
üks valge kiir ta edasi viib siit.
Kord piirid ületab ja võidab –
mu eluteel on see nüüd viit.

KAUGED HETKED

Vihma kallab,
viimsed murepiisad puhub ära
tuule vingelt uluv kära.

Vihma kallab,
süda rebitud on rinnust,
palk on saanud silmis olnud pinnust.

Saanud kuristikuks meie tee,
ainult muredest ta kantud.
Hing, see lootust ihkab veel,
kuigi hoope talle antud.

Läinud kõik, mis oli kaunis,
hävitatud altarmaalid,
kus kord koidu ajal laulis
päike meie pulmasaalis.

Vihma kallab,
ootan oma hingesurma,
tundes sellest õnnehurma.

Vihma kallab,
Sina kaugelt tuled,
südame mul enesesse suled.

Sinu silmad,
õnneviivul,
tõusevad taevastesse kõrgustesse,
sulades ookeanilainete lauludes.

Sinu huuled,
joobumise hetkel,
mahenduvad tähtede
kustumatusse särasse,
mis nähtamatuna kõiki
hiilgusel saadab.

Sinu süda,
pulbitseb
Jumala armuna
maailmade lõpmatuses
usklike meeletuid lootusi kandes.

Sinu hetked,
on kui ajatu nauding
tõelises täiuses,
on kui muinashingede elu,
on kui igavik ...
... oodates igavikku.

Kui ununenud naeratus,
kui palsam südamele haigele,
kui jumalate viiruk hingele,
kui ettemääratus.

Kui kaugenenud pilvehari
kesktaeva päikeses
ja hinge äikeses,
kui Looja tarkusmari.

Kui saatusesse löödud haav,
mis elades ei terveks saa,
kui surmavari.

Kui inimloomus hinges
on piiramatus pinges,
siis ajatus on parim.

Kui armastuse valgus
mu hingeklapid avab,
see on kui elu algus,
mil mõte uus ja tava.
Kõik vaikselt jõuab randa,
kus tuulerauge ilm.
Nii palju rõõmu anda
võib iga väike pilv,
mis taevaserval tekib
ning vaikselt liugleb siin.
Seal vargsi vihma lekib,
see mured ära viib.
Soe vihm, see pole paha,
ta ainult puhastab
ning õnne jätab maha,
mis hiljem küllastab.
Nii palju jätkub kõike,
täis valgust iga päev
ning tabamatu hõike
toob ingel, keda näen.
Kui armastuse valgus
mu hingeklapid avab,
see on kui elu algus,
mil mõte uus ja tava.

Kusagil kaugel, maal tundmatus suures,
sündis see laul, kui kord olid mu juures.
Alguse sai sealt me elude kulg,
kord olid madu, kord printsess, kord nulg.

Aastad nii läksid, neist sajandid said,
tegid, mis kästi ning jagasid maid.
Kord olid kuningas, võimas ja julm,
kord vaene kerjus, kel elus vaid ulm.

Alati ainult, ükskõik, millises elus,
vaikuses, saastas või ontlikus melus.
Hetketi kokku me saatused põimused,
trotsides aegu ja trotsides võimused.

Nii olime kõikides eludes uutes,
nii olime sündides, surres ja luues.
Nii tulime ellu, nii läksime sellest,
nii andsime vande, teadmata kellel.

Nii meie armastus ajalooks sai,
tast loodi legende, ta vallutas maid.
Ta algas kord kaugel, sealt edasi läks,
kord oli meid üks, kuid nüüd on meid kaks.

Meie õnn on see,
mis helendab, terendab,
vilgub seal ees
ja näitamas peagi
on meilegi teed.

Sellest õnnest saab
lilledel lõhnades sülem,
mis on meie hinges
ja mis on meist üle.

Ta annab meil jõudu
ning elama sunnib,
ei tekita õudu
kui koguneb hunnik
neid mõtteid,
mis tagasi kisuvad,
mis hinge vaid
haavavad, risuvad.
Need mõtted on pahad
ja neid me ei vaja –
kõik maailma rahad
las viivad nad ära.
Nii teame nüüd ikka,
et õnn on me ees
ja eluteed pikka
käib tema me sees.

Armastan sind kui elavat aaret,
mille on loonud mu kujutlus uus.
Armastan Sind sel üksikul saarel,
millest sai alguse kord ka kõik muu.

Armastan sind kui hommikust kastet,
mida nii harva vaid märgata võid.
Armastan sind kui astet sel kastel,
mille kord endaga kaasa sa tõid.

Armastan sind, sest oled mul ainus,
kellele elada, olla vaid truu.
Armastan sind, sest elust kaob kainus,
kogu mu hing on üks joovastus suur.

Armastan sind, sest oled mu oma,
sinuga koos on elus nii hea.
Armastan sind, sest olen su oma,
paremat paari me ilmas ei tea.

Üks elu liidab ainult ühed suhted,
mis olnud varem, kaugustesse läeb.
Seepärast pole mõtet olla uhke,
mis mullu läinud, tulevikku jääb.

Nii liigume ja lõpmatuse ahel
meid tihti ahistab, aeg-ajalt õnne toob.
Kuid suhted igavesed inimeste vahel –
need jäävad alles, kuniks elu loob.

Kui kuulen su häält,
mis vaikselt nii kõlab
mu kõrvus.
Ses hääles on süda,
sealt kostmas on õrnus.

Kui kuulen su häält,
siis mu hinges lööb
lokku
üks tilluke hing,
mis on vajunud kokku.

Kui kuulen su häält,
kaob mu ümber
kõik sära,
sest kardan nii väga,
et lähed kord ära.

Kui kuulen su häält,
siis päike on paistmas
mu hinges
ning südames adun,
see aitab.

Kui kuulen su häält,
peas üks tilluke mõte
lööb lõkkele,
otsekui avaks me ilma
see võte.

Kui kuulen su häält,
on mu päevades rõõmu
nõnda palju,
et veinist saan
rüübata sõõmu.

Kui kuulen su häält,
siis ma ial ei maga,
sest öö
on just see,
mis ajab meid taga.

Mis imeline aeg?
Mis kummaline tuju?
Mis toimub?
Milleks?
Kus?
Nüüd saabus õnn,
mis peidus oli muidu.
Ta tuli,
tervitas
ja minu juurde jäi.
Kui kevadine suudlus,
saabus arm
ja lõplikult
mind enesesse haaras.
Mind maha jättis
argielu tarm,
sest munasjutt
mind kutsus kaasa.
Mis imeline aeg?
Mis kummaline tuju?
Ei aru täpselt saa ...
... kuid tundub,
armund ma.

Arm endaga haaras, mis juhtus, ei tea,
miks nõnda ta käitus, kus tegin küll vea?
Kõik ometi ilus ja täiuslik oli, kui siis
äkki karmus me suhtesse tuli kui liisk.
Mind haaras su tunnete magus aroom,
ma teadsin, et õnne su maailma toon.
Ei uskunud seda, et arm meil kord kaob,
sest mõttest hing haige, süda valusalt taob.
Nüüd oled sa läinud, ma üksi ja mures,
kardan isegi seda, et sest kurbusest suren.
Arm endaga haaras, mis juhtus, ei tea,
miks nõnda ta käitus, kus tegin küll vea?

SA OLED MINU ELU ÜLEMLAUL

Sa oled minu elu Ülemlaul.

Sina – kes Sa ise seda veel ei tea.

Sinu imelisim Sina puudutad mu hinge
meie igal kohtumisel.

Sinu huulte kaarjad lohukesed
on minu silmade hinnalisim palsam.

Sinu naeratuse varjuline kirkus
paneb põksuma südame iga verepiisa.

Sinu hääle suviselt mahe paitus
toob silme ette kõik meie elud.

Sa oled minu elu Ülemlaul,
kes saabus liiga hilja, et olla
inimeste maailmas ainukeseks saatjaks,
kes aegade hämarusest määratud.
Et olla üks ja ainus,
kellega maailma vallutamine
on kui lihtne romanss.
Et anda igatsustele jõudu
muutuda tõelise õnne sepikojaks,
kus aeg hetketi peatuda võib.

Sa oled minu elu Ülemlaul,
mis siis, et hilja.
Kuid aega ei ole ja lootus jääb.
Õnne hoidmiseks on vähe inimestest
ja õnn ise pole inimestele kättesaadav.
Aga meile on
ja jääb selleks alati.
Kui sinu püha vägi mu hinge kallistas,
muutusid värvid minu elatud eludes
ja valgus avas tunneli lõpmatusse.

Sa oled minu elu Ülemlaul
ja peatad aja rännulise kulgemise.
Et olla väljaspool aega ja ühendust,
et käia, minna, kulgeda taevastel radadel
koos – nüüd ja alati.
Et sammuda läbi muutumatu vere –
südamest südamesse,
hingest hinge,
põrmust põrmu ja elust ellu,
võitmaks kõik raskused.

Sa oled minu elu Ülemlaul
isegi siis, kui seekord lahkud.
Ma saadan sinu minekut,
nagu sina minugi minekut saadad.
Ma saadan sinu tulekut,
nagu sina minugi tulekut saadad.
Nii saab see olema meie tee,
mis täidetud armastuse tabamatu vinega
igal hetkel, mis ajast väljaspool,
kus puuduvad minek ja tulek.

Sa oled minu elu Ülemlaul,
mis täidab iga viimse kui nurga
maailmas, kus inimkujul viibin.
Kus sina inimkujul viibid
väljavalitu ja suurena,
olles alatine valitseja ja ülim.
Maailmas, kus päike tervitab kuud,
kus öö ja päev kätlevad
ja teineteisel salaja suud annavad,
et suurt saladust kaduvikuna hoida.

Sa oled minu elu Ülemlaul –
üks, ainus ja tõeline,
kordumatu, võimas ja andekas,
nagu vaid Sina olla võid.
Kes annab mõtte uuel hommikul
ja kannab päeva rahulikult öösse.
Kes kummardub valguse ees
ja varjutab pimeduse tukse.
Kes annab mõtte igale uuele hingetõmbele.
Sa oled minu elu Ülemlaul.

TIINA OJASTE maalid

NIMEKIRI

Silmside õli lõuendil 2015, 120 x 30 cm	6
Võrgutaja õli papil, 2013 39 x 61 cm	10
Ilus Helena Sinilinnuga õli lõuendil 2012, 30 x 90 cm	12
Kohvidante õli lõuendil 2013, 40 x 100 cm	16
Hingekuumus õli lõuendil 2013, 50 x 50 cm	18
Taevasinised silmad õli lõuendil 2012, 100 x 40 cm	20
Minu Sinilind õli lõuendil 2012, 60 x 80 cm	24
Kirsimäng õli lõuendil 2012, 42 x 72 cm	26
Naine pihlakakobaraga õli lõuendil 2015, 40 x 50 cm	30
Aastad kui pärlid õli lõuendil 2013, 60 x 50 cm	34
Rüütlit oodates õli lõuendil 2012, 140 x 53 cm	36
Pöllulilled õli lõuendil 2014, 80 x 80 cm	40
Aimdus õnnest õli papil 2012, 30 x 80 cm	42
Pärlite püüdja õli lõuendil 2012, 50 x 120 cm	46
Kirg õli lõuendil 2015, 40 x 100 cm	50
Haldjas kuldkalaga õli lõuendil 2014, 143 x 75 cm	52
Daam koerakesega õli lõuendil 2014, 45 x 45 cm	54
Sületäis roose õli lõuendil 2014, 100 x 40 cm	56
Habras tasakaal õli papil 2013, 38 x 88 cm	62
Vaba kui lind õli lõuendil 2012, 40 x 50 cm	64
Käib elu malemäng õli lõuendil 2013, 140 x 30 cm	66
Kuldset kassikangast üle unistuste koob õli lõuendil 2012, 100 x 40 cm	70
Vürstinna õli lõuendil 2011, 40 x 100 cm	72
Kui kingiks Su 'l roose õli papil 2015, 100 x 20 cm	74

Kuldvillak õli lõuendil 2012, 100 x 40 cm	78
Pilk õli lõuendil 2011, 30 x 30 cm	80
Ilmahaldjas õli lõuendil 2013, 45 x 45 cm	82
Pärl, pärli järel pärl ... õli lõuendil 2014, 30 x 120 cm	84
Jahtijad õli lõuendil 2011, 120 x 40 cm	86
Forget Me Not õli lõuendil 2014, 35 x 120	90
Seitse Õnnelevanti õli lõuendil 2011, 100 x 40 cm	92
Forget Me Not õli papil 2014, 35 x 120 cm	96
Üllatus õli lõuendil 2014, 40 x 50 cm	98
Sirelid õli lõuendil 2015, 43 x 43 cm	102
Viljade aeg õli lõuendil 2012, 120 x 40 cm	104

TOOMAS KUTERI luule

SISUKORD

SA OLED MU KUNINGAS	6
... <i>Sina, Sina ...</i>	11
... <i>Veel püüan olla tõeline ja ikka puhas ...</i>	13
... <i>See päev jääb meelde kaunis uduvines ...</i>	15
OODATES SIND	17
... <i>Lootus ...</i>	19
... <i>Sinu silmad ...</i>	20
KEVADÕHTU SONETT	22
... <i>Kui tuled, istud ...</i>	25
... <i>Nüüd tean ma, mis on armastus ...</i>	27
... <i>Voolavad veed kui hingede pisarad ...</i>	29
... <i>Kesk halli sügist ...</i>	31
... <i>Rõõm, õnn ja miski veel ...</i>	33
... <i>Üks tabamatu, hetkeline hingevärin ...</i>	35
MINU UNELMATE PRINTSILE	36
... <i>Su helgus ...</i>	41
ARMU ALGUS	43
... <i>Kaunis on maailm ...</i>	45
PÜHENDUSE LAUL	46
... <i>Ma ootan homset, seda tundi ...</i>	51
... <i>On naise igaveseks ülesandeks saatust kanda ...</i>	53
USTAVUSE LAUL	55
NIMETU NIMI	56
... <i>Õnne peab olema ...</i>	59
... <i>Veel hetki viimseid ...</i>	61

... <i>Hing kuhugi tõttab, süda ärevalt lööb ...</i>	63
... <i>Kolm sõna vaid ...</i>	65
... <i>Kaduvaikuse helin ...</i>	66
... <i>Must auk ...</i>	68
... <i>Üks imeline hõbekeelne sõnum kaugelt ...</i>	71
SINA	73
NIMETU NIMI II	74
... <i>Vaid vaikus on jäänud ...</i>	77
... <i>Veel pole maailm kaotand oma radu ...</i>	78
... <i>On vahuvalged pisarad mu meelel ...</i>	81
KAUGED HETKED	83
... <i>Sinu silmad ...</i>	85
... <i>Kui ununenud naeratus ...</i>	86
... <i>Kui armastuse valgus ...</i>	89
... <i>Kusagil kaugel, maal tundmatus suures ...</i>	91
... <i>Meie õnn on see ...</i>	92
... <i>Armastan sind kui elavat aaret ...</i>	95
... <i>Üks elu liidab ainult ühed suhted ...</i>	97
... <i>Kui kuulen su häält ...</i>	99
... <i>Mis imeline aeg? ...</i>	101
... <i>Arm endaga haaras, mis juhtus, ei tea ...</i>	103
SA OLED MINU ELU ÜLEMLAUL	104

TOOMAS KUTER

Kirjanik, laulja, ajakirjanik
Klaudia Taevi nimelise rahvusvahelise
noorte ooperilauljate konkursi president

<http://www.kuter.eu>

 <https://www.facebook.com/toomaskuter>

Armastus on kõikjal meie ümber ja ka meie sees, moodustades põhiosa sellest imelisest nähtusest, mille nimeks on ELU ja mis on meile parima ja ehedaima andena kingitud.

Tahan tänada kõiki, kes on minu eluteed kaunistanud ning sinna värve lisanud. Tänu teile olen suutnud armastust südames kanda ning tänu teile on minu elu õnnelik.

Olen maailma kõige rikkam inimene, sest minu ümber on alati olnud, on ning saab olema valgus ja sära, usk ja lootus ja armastus. Ja seda rikkust pole võimalik osta.

Toomas Kuter

TIINA OJASTE

Kunstnik

<http://www.tiinaojaste.com/>

 <https://www.facebook.com/Tiina-Ojaste-Art-Gallery>

*Värvid ja Pintsel minu käes on Kuningas ja Kuninganna,
kes loovad oma Kuningriiki ja kellele iga läbielamine saab
õppetunniks, iga kasvamine ja muutumine võimaluseks.
Loomingus eemaldun argipäevast, lendlen läbi fantaasiailma,
reisin aarete otsinguil, et neid hiljem jagada ...*

Tiina Ojaste

*„Tiina maalid avavad meile tee Kuningriiki, mis on maagiline
ja küllust loov.“*

Tiiu Adamek, Canada

Toetajad:

Pärnu Linnavalitsus, Eesti Kultuurkapital

Sa oled mu Kuningas
ookeanilaeva pardal.
Sa oled mu Kuningas
Atlantise muistsel maal.
Kui aegade ahel end tagasi pöörab,
avanevad silmad, nägemaks võimatut.
Kui elude koorem õndsuseks muutudes
armastust kiirgab
ja ise armastuseks saab,
siis oled sa mu Kuningas.

ISBN 978-9946-38-711-3

9 789949 387113